

La travessia

«Deixar la ment en blanc, respirar profundament i seguir endavant, deixant a banda i banda del camí tanta prepotència i tanta escòria que no en té mai prou»

02.07.2013 | 10:12 - Opinió

OLGA MOROTE Amb el títol Univers són conegudes les jornades culturals que els municipis de l'àrea urbana de Girona dediquen cada mes de juny a un gran nom de la literatura universal des de l'any 2004. Aquest any, en la desena edició d'Univers es va decidir de tornar als orígens de la literatura occidental: Ulisses, però en la figura homèrica. Ulisses o Odisseu, "la història del seu retorn a Ítaca després de la guerra de Troia dona nom a l'aventura per excel·lència: una odissea".

Les diverses conferències i la visualització d'una pel·lícula a l'entorn d'aquesta figura i del que representa s'han portat a terme en diferents llocs de la ciutat: al centre cultural La Mercè, al Museu del Cinema, a la Casa de Cultura i al cinema Truffaut.

Les aventures d'Ulisses en el seu retorn a Ítaca ens endinsen en l'univers mitològic dels ciclops, dels monstres i dels déus immortals de l'Antiga Grècia. Ens endinsen en la lluita per sobreviure enmig de les adversitats, a les temptacions dels cants de les sirenes, a la força de les tempestes, als enemics i a les traïcions. En aquests moments podem dir que estem fent una travessia llarga i amarga, cada vegada Ítaca és més lluny i les dificultats són més grans. La crisi ja és vista des de fa temps com un forat negre sense fi, envoltats de ciclops -gegants que només tenien un ull al front- violents verbalment i orgullosos, que no veuen ni escolten res del que és evident. A l'Odissea (en grec Odyssea) els lotòfags eren homes que menjaven el lotus, una planta tan saborosa que, qui la menjava, s'oblidava de tot. Potser ens hi haurem de tornar, de lotòfags, per oblidar-nos de tot, encara que sigui per unes hores o per uns instants. Deixar la ment en blanc, respirar profundament i seguir endavant, deixant a banda i banda del camí tanta prepotència i tanta escòria que no en té mai prou. Tants miserables repartits arreu. Tants lestrígons, diríem, homes salvatges i hostils en la història de l'heroi que va ser fora del seu país vint anys: deu a Troia, en la guerra, i deu de viatge de tornada a Ítaca. Difícil viatge de tornada.

El nostre, però, encara és un viatge d'anada. I també, per cert, molt difícil. Som un país vell i cansat, una pell de brau travessada per guerres sagnants, ancorat en la incomprensió i en la intolerància. En les picabaralles internes i en la falta d'acords sòlids i perdurables. Sembla que no hàgim après res de la història. I mira que en llegim, d'història, i n'expliquem i hi reflexionem. I tanmateix, ple d'homes i dones generosos i esperançats. Malgrat tot. Després de tot. Que aguanten i resisteixen sempre gràcies als de sempre: a ells mateixos, a la seva tenacitat, a la seva honradesa i a les seves conviccions. Desànim i vitalitat. Por i coratge. Pessimisme i optimisme. Desengany. Lucidesa. Tot en el mateix sac, carregat a les esquenes en el dia a dia. En les esquenes dels de sempre. Com sempre. Per sempre més.

Publicat a: El Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/02/travessia/624367.html>